

ogfaa for andre Dele af Landet, hvis man vilde tage en saadan Del og udsandre den og sige, at den skulde have sine Statsindtagter og sine Statsudgifter for sig; det kunde være, at Andre ogsaa kom i en vis Underbalance derved. Det var noget Saadant, man i sin Tid havde tænkt at kunne gjøre, naturligvis ikke i vor egen Interesse alene, da man traf den ubestaaende Ordning. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det har man aldrig gjort, det er en stor Misforstaaelse; man har friggjort Verne for en overordentlig stor Del af de Statsudgifter, der paahvile Staten iøvrigt. Der har aldrig været Tale om, at samtids med, at man traf denne Ordning, en vis Del af Statsgjælden skulde gaa over til Verne, eller en vis Del af de andre Udgifter, der paahvile Staten som fælles. Jeg taler ikke om de militære Udgifter, de kunne heller ikke godt sammenlignes med vore militære Udgifter herhjemme. Blandt Andet er der den store Forstjæl, at Personerne selv aldrig have været Militærpligt undergionne, og der er altsaa aldeles ingen Mulighed for at gjøre denne Sammenligning. Ved den Ordning, man traf i sin Tid, have Verne været stillede paa en ganske overordentlig gunstig Maade, det tror jeg skal erkjendes, og naar det alligevel ikke er lykkes at bringe dem i en blomstrende Tilstand, maa det søges i andre uheldige Forhold, vi ikke have været istand til at bekæmpe tilstrækkelig.

Masmussen: Det var i Anledning af den Bemærkning, der faldt fra den høitærede Minister, at han betragtede de vestindiske Der som en Del af Danmark, at jeg bad om Ordet; det er nu fuldstændig imødegaaet af den sidste ærede Taler og langt bedre, end jeg kunde gjøre det. Den høitærede Minister gik endogfaa saa vidt, at han mente at kunne sammenligne Vestindien f. Ex. med de jydskke Heber — jeg antager han sigtede dertil, da han talte til en Hedeboer — og sagde: Man kunde lige saa godt udsandre et saadant Stykke Land, forbi det Stykke Land ikke kunde betale sig og sige, at det vilde vi derfor af med. Den Sammenligning halter inidbertid i høiteste Grad, thi at Vestindien ikke er et Stykke Land af Danmarks Rige, det have vi selv viist ved at behandle det som en Eiendomsgjensstand og forsøge paa at sælge det; men hvorledes kunde det vel falde den danske Rigsdag ind at behandle disse Der som Eiendom, naar de havde været en Del af det danske Rige. Vi have jo ogsaa set, at hele Befolkningen stemte for at skilles fra os; der var kun 21 eller 22, der stemte for at blive ved Danmark, formodentlig Embedsmænd. Der have vi fuldstændig Bevis for, at det ikke gaar an at sige, at Verne ere en Del af det danske Rige, og jeg siger, at det er ikke blot aldeles berettiget, men vi ere endogfaa forpligtede til at se os om, hvorledes vi bedst

skulle indskrænke de Udgifter, der stadig og stadig fordres af os til disse Der. Kan det ikke ske paa anden Maade, maa vi forsøge en Afhændelse. Det er en Befolning, vi ikke have den fjerneste Grund til at holde paa med flige forøgede Udgifter, og jeg gjentager, at jeg aldeles ikke kan gaa ind paa, at de dansk-vestindiske Der ere en integrerende Del eller en Del af Danmark som saadant. Det har jeg ikke nødig yderligere at bekræfte. Vore Forsøg paa at handle med Verne vise bedst, at de ikke ere en Del af Danmark.

Finansministeren (Gstrup): Naar jeg før brugte det Udtryk, at Vestindien var en Del af Danmark, maa jeg bede det rettet til: en Del af Danmarks Rige; det tror jeg, Ingen vil modsigge. Vil man holde sig til Bogstaven saaledes som de sidste ærede Talere, indrømmer jeg, at jeg har havt Uret; men til Danmarks Rige hører Vestindien lige saa fuldt som Danmark selv, hvad det angaar, at, hvis Verne hørte til Danmarks Rige, kunde der ikke have været Tale om at afhænde dem, vil jeg erindre de Herrer om, at Afhændelsen kun skete under Forbehold af, at de selv ønskede at blive afstaaede. Med det samme Forbehold, dersom, hvad Gud forbyde, en anden Del af, hvad der hører til det danske Rige skulde have lignende Ønsker om at adskilles derfra, ser jeg ikke nogen Grund til ikke at stille sig derved eller i alt Fald ikke den Grund til ikke at stille sig derved, at man ikke kan stille sig fra, hvad der er Kjøb og Blod af En selv. Jeg vil ikke indlade mig med at undersøge, hvor store de Statsudgifter ere, som man ved Kolonialloven har bebyrdet Verne med, eller i hvilket Forhold de staa til lignende Udgifter, der udredes herhjemme. Det er et vidtløftigt Negnestykke, og jeg har fra gammel Tid af havt nogen Stræt for at komme ind i Disputer om Tal med det ærede kongevalgte Medlem (Andræ), idet det har viist sig, at vi sjældent eller aldrig kunnet enes om Tallene (Andræ: Ja, det er rigtigt!). Vi have sjældent eller aldrig kunnet enes om Udgangspunktet, langt mindre om Facit. Det forekommer mig imidlertid, at denne Undersøgelse heller ikke har ret Meget at betyde. Efter min Formening maa det, der skete i 1863, betragtes som en Overenskomst mellem Kolonierne og Moderlandet om en saadan Udsøndring som den, der den Gang fandt Sted. Jeg har ikke fjerneste Tvivl om, at, dersom Kolonierne havde protesteret mod en saadan Udsøndring, havde den aldrig fundet Sted; man troede, at det var i begge Parters Interesse, igjennem Selvfstyrelse og Frihed at søge en Opblomstring i Kolonierne som aldrig før, og man troede, og deri tog man ikke fejl, — i det Første tog man derimod fejl —, at man ved Kolonialloven skulde fritage sig for en hel Del Hovedbrud og Bryderier med de vest-